

[Maigaard.]

til at regulere, den mister vi. Vi mister retten til at sige nej.

Det synes jeg også er vigtigt, for det er selvfølgelig rigtigt, at vi op gennem 1960-erne har været glade for, at folk kom og lavede arbejdspladser her i landet, men det er alligevel vigtigt, selv om vi har været igennem en sådan udvikling, at vi bevarede muligheden for at regulere, for at lede, for at forhandle, for at sige nej, hvis det passede os. Det står i øvrigt ingen steder skrevet, at det, der passede os i 1960'erne, vil passe os i 1970'erne eller i 1980'erne eller i 1990'erne.

Det afgørende er, at denne erhvervsmæssige udnyttelse, som vi lukker op for, sker ukontrolleret. Vi har ingen muligheder for at kontrollere erhvervsmæssig virksomhed i byzonerne.

I markedssekretariatets pjece nr. 2, som handler om varer, etableringsret og fast ejendom, siger man, ganske vist på side 27:

„1959-loven giver mulighed for at kontrollere, at udlændinge, som ønsker at erhverve fast ejendom i Danmark, opfylder de nævnte EC-regler. Gør de det, skal der gives tilladelse. Hvis loven praktiseres på denne måde, skulle den kunne opretholdes.“

Nøgleordet i dette citat, nøglepåstanden, er, at der er mulighed for kontrol, for så vidt angår erhvervsmæssig virksomhed i byzonerne. Men det er ikke rigtigt, og det har man på et senere tidspunkt erkendt i markedssekretariatet, for i tillæg 1 til lovforslaget siger man på side 16 om dette problem:

„Da EFs etableringsret også omfatter retten til at erhverve fast ejendom i det omfang, det er nødvendigt for udøvelsen af det pågældende erhverv, er den danske 1959-lovs krav om justitsministeriets forudgående tilladelse til erhvervelse af fast ejendom opført i en række etableringsdirektiver blandt de restriktioner, som skal afskaffes. Dette indebærer, at man for de etableringsberettigede EF-personer og -selskaber ikke kan kræve den forudgående tilladelse før erhvervelse af fast ejendom.“

Altså i henvendelsen til offentligheden, i pjecen, talte man om, at der var muligheder for at kontrollere. I lovforslaget, som fortrinsvis tilgår folketetinget, erkender man, at

der ikke er nogen mulighed for en ordentlig forudgående kontrol.

Vi har diskuteret dette med at gøre fejltagelser i eftermiddags, og jeg skal villigt vedstå, at jeg selv gør fejl ikke mindst på det vanskelige felt, som det jordpolitiske område udgør. Jeg skal derfor ikke pege fingre ad hverken markedsministeren eller markedssekretariatets embedsmænd. Men jeg synes, at det vil være rigtigt for den videre debat, om markedsministeren ville erkende fra denne talerstol, at de oplysninger, der på dette punkt er tilgæet offentligheden, er fejlagtige, og at man på et senere tidspunkt selv har indset det i ministeriet, jfr. bemærkningerne i tillæg 1 på side 16.

På landbrugsområdet mener jeg også at et medlemskab vil skabe problemer for os. Jeg minder om, at fællesmarkedet bygger på den fri etableringsret, også for så vidt angår landbrugsanliggerne. Det er fællesmarkedets princip, det er det, vi siger i mindretalsbetænkningen, og det er ikke blevet bestridt ved den skønsomme gennemgang, som hr. Svend Høugaard foretog i eftermiddags.

Det er rigtigt, at denne fri etableringsret ikke er ført ud i livet endnu, og det trøster øjensynlig tilhængerne umådeligt. Men er det klogt at trøste sig ved disse ting netop på et felt, hvor strukturen og hvor priserne er stærkt diskuteret? For vi ved jo, at både landbrugsstrukturen og landbrugsprisniveauet og landbrugsstøtteformerne er stærkt diskuteret og er omstridte i den organisation, man nu vil have os ind i.

Tilhængerne går øjensynlig i deres lyse tro ud fra, at uforanderlighedens lov gør sig gældende på landbrugsområdet. Jeg tror ikke, det er klogt, ikke mindst i spørgsmål om struktur og priser. Men selv i dag vil et medlemskab åbne op for udenlandsk besiddelse af dansk jord på landbrugsområdet og på felter, der er beslægtet med landbruget. Det skyldes, at der er fri etableringsret, og at vi ikke kan gardere os mod den fri etableringsret, når fællesmarkedet har fæstnet det ned i direktiver. Det har man for det første i spørgsmålet om skove. Alle borgere i fællesmarkedet kan købe danske skove, hvis vi kommer ind.

For det andet i spørgsmålet om frugtavl, for det tredje i spørgsmålet om planteskole-